

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/136/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114203425
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5114203425.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: JUDr. Danica Birošová, so sídlom K., ul. X. č. XX, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu MIGAREAL, s.r.o. v konkurze, so sídlom Trenčín, ul. Piaristická č. 46, IČO: 31 636 292, zastúpeného splnomocneným zástupcom A3 Advokátska kancelária s.r.o., Trenčín, ul. Partizánska č. 25, IČO 36 735 311, proti žalovanému: Obec Rudina, so sídlom Rudina č. 442, IČO: 00 314 251, zastúpenému splnomocneným zástupcom Mgr. Petrom Luptákom, advokátom, so sídlom B. B., Z. V., o zaplatenie sumy 431.968,36 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/53/2014-343 zo dňa 04. augusta 2020, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 14C/53/2014-343 zo dňa 04.08.2020 žalobu zamietol (výrok I.). Zároveň rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že pôvodný žalobca (MIGAREAL, s.r.o., so sídlom Trenčín, ul. Piaristická č. 46, IČO: 31 636 292) sa žalobou doručenou súdu dňa 31.03.2014 domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 413.968,36 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z dlžnej sumy od 13.11.2012 do zaplatenia z titulu vydania bezdôvodného obohatenia nakoľko žalovaný zhodnotením nehnuteľností získal majetkový prospech bez právneho dôvodu na jeho úkor. Nehnuteľnosti nadobudol po tom ako záložný veriteľ F. B., pristúpil k výkonu záložného práva priamym predajom zálohu nakoľko žalovaný ako záložca uzatvoril so záložným veriteľom Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 08.06.1991, ktorou bol zabezpečený úver poskytnutý dlžníkovi Boží dar, s.r.o. Záložný veriteľ F. v mene žalovaného uzatvoril s ním ako kupujúcom dňa 29.11.1996 kúpnu zmluvu. Nakoľko mali nehnuteľnosti v čase jeho kúpy charakter rozostavaných stavieb, musel ich on za účelom ďalšieho hospodárskeho a podnikateľského využitia dostávať, čím došlo k ich zhodnoteniu. Žalobca poukazoval ďalej na to, že žalovaný ako žalobca sa domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom Okresný súd Čadca jeho návrhu rozsudkom č. k. 6C/549/00-371 zo dňa 16.11.2010 vyhovel, rozsudok bol v časti určenia vlastníckeho práva potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/74/2011 zo dňa 26.09.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.11.2012. Taktiež poukázal aj na to, že z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, že neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 08.06.1994 spôsobil výlučne žalovaný, naopak on postupoval pri nadobúdaní nehnuteľností v dobrej viere. K uplatnenej sume dospel tak, že podľa znaleckého posudku hodnota stavby súp. č. XXX s vonkajšími úpravami predstavovala ku dňu 04.12.1996, teda v čase kúpy žalobcom, sumu

6.788.815,- Sk, t.j. 225.347,37 eur a ďalším znaleckým posudkom bola stanovená hodnota nehnuteľnosti s vonkajšími úpravami vo výške 639.315,73 eur, rozdiel tak predstavovala suma 413.968,36 eur. Žalovaný považoval žalobu za nedôvodnú. Popieral pravdivosť tvrdenia, že neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 08.06.199 spôsobil výlučne on. Osobitne zdôraznil, že žalobca mal od samého začiatku vedomosť o tom, že predmetnú zmluvu o zriadení záložného práva, ako aj kúpnu zmluvu, ktorou nehnuteľnosť kúpil, on od počiatku neuznával, resp. spochybňoval a že ich považoval za neplatné. Okrem toho mal žalobca do nehnuteľnosti investovať, ako vyplýva zo znaleckého posudku č. 55/2009, v r. 2008 a 2009. Ak zhodnoteniu nehnuteľností malo dôjsť nepochybne pred r. 2009, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený žalobou zo dňa 13.01.2014 je premlčaný a vzniesol tak námietku premlčania.

Následne už JUDr. Danica Birošová, správkyňa konkurznej podstaty pôvodného žalobcu (úpadcu) (ustanovená do funkcie uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 28R/1/2013-851 zo dňa 26.04.2014) na majetok, ktorého bol uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 28R/1/2013-382 zo dňa 12.03.2014 vyhlásený konkurz vo veci samej dňa 16.02.015 rozšírila návrh o zaplatenie sumy 116.178,72 eur o kúpnu cenu zodpovedajúcu vtedajším 3.500.000,- Sk, ktorá bola reálne zaplatená na základe zmluvy, hoci neskôr súdmi podľa rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 6C/549/00 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/74/2011 prejudiciálne posúdenej a určenej ako neplatnej, teda nároku na vrátenie vzájomného plnenia podľa § 457 Občianskeho zákonníka. Žalobca sa tak domáhal na žalovanom zaplatenia sumy 530.147,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 431.968,36 eur od 13.11.2012 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 116.178,72 eur od 9.3.2015 do zaplatenia, ktorú zmenu návrhu súd pripustil uznesením č. k. 14C/53/2014-99 z 17.03.2015.

Súd rozsudkom č. k. 14C/53/2014-175 zo dňa 15.11.2016 žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol, a to do časti sumy 116.178,72 eur s príslušenstvom potvrdil a do časti sumy 413.968,36 eur s príslušenstvom a vo výroku o trovách konania rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Pokiaľ sa žalobca domáhal v konaní priznania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, v rozsahu investícií či zhodnotenia nehnuteľnosti súd v prvom rade sa prejudiciálne zaoberal tým, či investície vykonal žalobca ako dobromyseľný držiteľ v dobrej viere, že je vlastníkom nehnuteľnosti (podľa § 130 Občianskeho zákonníka) alebo nedobromyseľný držiteľ (§ 131 Občianskeho zákonníka). S poukazom na rozhodnutie súdu MCdo 2/01 (Výšku nároku u oprávneného držiteľa na náhradu nákladov, ktoré účelne vynaložil na vec počas oprávnenej držby, nemožno určiť skôr, ako dôjde k vráteniu veci vlastníkom. Začiatok plynutia premlčacej doby na náhradu nákladov, ktoré oprávnený držiteľ účelne vynaložil na nehnuteľnú vec počas oprávnenej držby, začína v deň po vydaní predmetu držby jeho vlastníkom) sa súd nestotožnil s námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Uplatnený nárok nepovažoval teda za premlčaný. Zdôraznil, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúci v zhodnotení veci nie je možné stanoviť v okamihu vykonania stavebnej úpravy, ale len k času, kedy bolo rozhodnuté o vlastníckom práve (teda vec mohla byť prevzatá oprávneným vlastníkom), preto subjektívna premlčacia doba začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Totiž ako uviedol, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nepredstavuje nárok na vydanie nákladov na stavebné úpravy ale len nárok zodpovedajúci zhodnoteniu veci. Uvedené nároky nemusia byť ani len vo vzájomnom pomere.

S poukazom na komentár k ust. § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka ohľadom držby súd nemal pochybnosti o tom, že žalobca vstúpil do držby ako oprávnený vlastník, resp. žalovaný nepreukázal okolnosti a skutočnosti, ktoré by jeho dobromyseľnosť pri vstupe do držby spochybňovali, pričom v pochybnostiach sa má za to, že držba je dobromyseľná (§ 131 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka). V tomto okamihu sa mohol žalobca domnievať, že nehnuteľnosť na základe kúpnej zmluvy nadobudol, pričom pomer kúpnej a trhovej ceny na túto skutočnosť nemal žiadny vplyv. Pokiaľ sa však žalovaný voči nemu domáhal určenia vlastníckeho práva, dorúčením žaloby sa jeho dobromyseľnosť prerušila. Teda, ak žaloba bola daná na súd dňa 26.11.1999 a nehnuteľnosť mal zhodnotiť v r. 2008 až 2009, ako účastník konania musel mať vedomosť o takejto žalobe, v konaní aktívne vystupoval, a teda jeho vlastníctvo bolo dôvodne spochybnené. Nemohol byť preto bez pochybností považovaný za dobromyseľného vlastníka. Pokiaľ by súd pripustil iný výklad, t.j. že dobromyseľnosť držiteľa zanikne až právoplatným rozhodnutím súdu, bolo by možné vydržať vlastnícke právo aj v prebiehajúcom súdnom konaní. Na uvedenom nič nemôže zmeniť ani skutočnosť, že počas súdneho konania bol ako vlastník vedený žalobca. Považoval za nevyhnutné si uvedomiť, že rozsudok o určení vlastníckeho práva je deklaratórny a vyvracia zápis v katastri nehnuteľnosti a zásadu publicity. Dobromyseľnosť nemožno odvodzovať len od zásady publicity vlastníckeho práva, tá platí len dovtedy, ak nie je vlastnícke právo dôvodne spochybnené žalobou a žalobca nakoniec nie je v konaní úspešný. Súd tiež v súvislosti s

právnymi závermi súdu druhej inštancie v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení musel poukázať na skutočnosť, že nároky neposudzoval obdobne ako pri vydržaní nehnuteľnosti, ale zisťoval, či žalobca bol v čase vykonania stavebných úprav dobromyseľný alebo nie, teda či mu vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia zodpovedajúce zhodnoteniu veci. Vzhľadom na vystupovanie žalobcu vo vlastníckom spore je zrejmé, že chcel byť vlastníkom, teda jeho subjektívne presvedčenie mohlo trvať, ale objektívne dôvody - uplatnené právo, ktoré bolo nakoniec právoplatne priznané, muselo dobromyseľnosť prerušiť. Podmienkou dobromyseľnosti je skutočné objektívne presvedčenie o vlastníckom práve k veci, nie iba vôľa byť vlastníkom. Súd s poukazom na komentovaný výklad k ust. § 130 Občianskeho zákonníka ohľadom nárokov oprávneného držiteľa voči vlastníkovi predstavujúcich náhradu tých nákladov, ktorými zhodnotil jeho vec a ktoré boli vynaložené účelne ustálil, že v čase zhodnotenia veci nebol a nemohol byť žalobca dobromyseľný pri prestavbe veci, pretože vedel, že jeho vlastníctvo je spochybnené, o vlastníctvo je vedený spor, a teda mohol dôvodne predpokladať, že investuje (môže investovať) do cudzej veci.

Za relevantné dôkazy schopné preukázať zhodnotenie veci boli znalecké posudky D.. P. G. č. 29/2018, ktorý zhodnotenie stanovil vo výške 294.764,53 eur a znalca D.. F. A., ktorý zhodnotenie stanovil vo výške 28.641,99 eur. Bez ohľadu na uvedené súd za účelne vynaložené náklady však mohol považovať len náklady spojené so zavedením plynu. Osobitne musel zdôrazniť, že zo stavebného povolenia na stavbu Zdravotné a rehabilitačné stredisko s VV telocvičňou na pozemku KN-C 551/1 k.ú J., vydaného Okresným národným výborom v Čadci dňa 21.08.1987 pod ÚP/1141/327/1987 zistil, že bola povolená stavba zdravotného a rehabilitačného strediska s telocvičňou na pozemku parc. č. 551/1 a 551/4 k.ú. J.. Užívanie stavby bolo povolené kolaudačným rozhodnutím na stavbu "Zdravotné a rehabilitačné stredisko s telocvičňou" pre ktorú bolo vydané stavebné povolenie dňa 21.08.1987 pod ÚP/1141/327/1987 vrátane rozhodnutia o zmene stavby pred dokončením č.j. ŽP-92/327/95 zo dňa 02.11.1995. Stavebným povolením č. ŽP-2000/00124 zo dňa 17.02.2020 bola povolená stavba Prípojka plynu, prívod plynu a vnútorný rozvod plynu v k.ú. J. na pozemku KN č. 551/1, 551/4 a 551/5 pre stavbu Športhotel + ubytovacie a rehabilitačné stredisko, všetko podľa projektovej dokumentácie a územného rozhodnutia. Užívanie stavby "športhotel + ubytovacie a rehabilitačné stredisko J. plynofikácia" - prípojka plynu, prívod plynu, vnútorný rozvod plynu v k.ú. J. na pozemku KN-C 551/1, 551/4 a 551/5 bolo povolené kolaudačným rozhodnutím vydaným Okresným úradom Kysucké Nové Mesto, odbor životného prostredia dňa 09.03.2000 pod č. ŽP-2000/01778. Povolenie bolo vydané len pre stavbu "Prípojka plynu, prívod plynu a vnútorný rozvod plynu v Športhoteli v J.", pričom súd nezistil povolenie iných stavebných úprav nehnuteľnosti, teda ani zmenu v charaktere stavby (nebola povolená zmena zo zdravotného a rehabilitačného strediska na hotel či objekt rekreácie) ani v jej vnútornej dispozícii. Navyiac, v konaní nebolo preukázané, že pre potreby žalovaného je vhodnejší charakter nehnuteľnosti na ubytovanie, fitness a pod. ako zdravotné stredisko a rehabilitačné centrum a samotný súd mal o takejto "účelnosti" vážne pochybnosti, najmä z dôvodu, že objekt ani doposiaľ nie je takto užívaný. Tiež súd musel uviesť, že pri hodnotení znaleckého posudku D. P. G. č. 29/2018 sa stotožnil s vyjadreniami žalovaného, pretože ako uvádzal, nezistil dôvodnosť výrazných zmien koeficientu vplyvu vybavenia objektu - kv, najmä ak žalobca nadobudol nehnuteľnosť k 29.11.1996, pričom kolaudačné rozhodnutie ktorým bolo povolené užívanie stavby bolo vydané dňa 02.11.1995, teda "nadobudol" fakticky novú stavbu. Nakoľko je neprípustné užívanie stavby pred vydaním kolaudačného rozhodnutia (mimo skúšobnej prevádzky čo v danom prípade neprichádza do úvahy), takéto užívanie a z toho vyplývajúce poškodenie ani nebolo nikým konštatované, teda kolaudovala sa dokončená stavba, súd nerozumel dôvodom, pre ktoré boli znížené koeficienty vplyvu vybavenia objektu, ktoré majú zásadný dopad na stanovenie hodnoty. Tiež sa nestotožnil so stanovením hodnoty metódou polohovej diferenciácie, keď znalec pre stanovenie hodnoty pred a po vykonaní stavebných úprav v r. 2000 až 2008 prevzal údaje z r. 2017, napr. nezamestnanosť, napojenosť na infraštruktúru, stanovenie rizík prebiehajúcim súdnym sporom, ktorý s nehnuteľnosťou nesúvisí, rozdielnym vlastníctvom stavby a pozemku a pod. Súd v konaní vychádzal aj z projektovej dokumentácie plyn na stavbu "Športhotel + ubytovacie a rehabilitačné stredisko J. - plynofikácia" vypracovanej projektantom B. X. v decembri 1999 pre investora CISS, spol. s.r.o. Martin, ktorá zodpovedala len výstavbe prípojky plynu a neobsahovala zmenu účelu užívania stavby ani jej dispozičného riešenia. Zmena bola zachytená len v štúdiu (štúdia na stavbu "Rekonštrukcia objektu POD J. na Ubytovanie a rehabilitáciu"), ktorú však nemožno považovať za územnoplánovacia dokumentáciu ani dokumentáciu v stavebnom konaní, pretože sa jedná len o prezentáciu zámeru (použiteľná bola najvyššie pri rozhodovaní o umiestnení stavby, nie je povolená).

Napriek dokazovaniu vykonanému v intenciách rozhodnutia súdu druhej inštancie č. k. 8Co/194/2017-227 a to v bodoch 20. a 11., nakoľko boli podľa zistení súdu všetky stavebné úpravy vykonané až po tom, čo žalovaný podal žalobu na Okresnom súde v Čadci dňa 26.11.1999, nemohol

byť dobromyseľný v tom, že mu vec patrí, teda že je jej oprávneným vlastníkom, pretože vlastnícke právo pôvodného vlastníka - žalovaného bolo spochybnené, a teda získal vedomosť o tom, že neplatným právnym úkonom kúpnu zmluvou zo dňa 29.11.1996 realizovanou na základe záložnej zmluvy záložným veriteľom F. realizujúci výkon záložného práva uzavretím kúpnej zmluvy v zastúpení vlastníka obec J. s kupujúcim Recykling s.r.o. na majetok záložcu, nenadobudol vlastnícke právo. Podľa súdu je síce pravda, že až do určenia vlastníckeho práva mohol držiteľ, ktorému svedčalo vlastnícke právo zapísané v katastri nehnuteľnosti užívať, avšak pri investíciách do veci musel vedieť, že ak bude žalobe vyhovené, investuje do cudzej veci, teda pri investíciách nebol dobromyseľný a nemôže sa teda domáhať ani vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v zhodnotení veci v tomto prípade len vybudovaním plynovej prípojky. Súd preto žalobu ako nedôvodnú opätovne zamietol. Zamietol aj návrh na vykonanie dokazovania znaleckým dokazovaním Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline z dôvodu koncentrácie konania, nakoľko žalobcovi súd poskytol dostatočný časový priestor pre vyjadrenie sa k posudku predloženého žalovaným ako aj predloženie na navrhnutie iných dôkazov. Vykonanie takéhoto dôkazu by viedlo k ďalšiemu odročeniu pojednávania, pričom samotný žalobca nevedel uviesť, v čom vidí nesprávnosť konštatovaní znalca D.. F. A., ktoré jeho závery sú nesprávne. Nakoľko žalovaný bol v plnom rozsahu úspešný, súd podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu. Podľa neho súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom pochybil, pretože na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nevykonal ďalšie dôkazy potrebné na zistenie skutkových okolností a tiež vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navyše je jeho odôvodnenie napadnutého rozsudku rozporuplné, vnútorne antagonistické až opäť nepreskúmateľné. Predovšetkým z opakovaného dokazovania zostal predmet konania, minimálne v rozsahu 28.641,99 eur nesporným, pretože žalovaný vo vyjadrení zo dňa 25.09.2019 túto sumu považoval za nespornú, pokiaľ išlo o porovnanie hodnôt z oboch súkromných znaleckých posudkov. Súd ju mal preto aspoň v tomto rozsahu priznať. V tomto smere sa obrana žalovaného opierala iba o námietku premlčania, ktorá však bola aj napadnutým rozsudkom znovu správne odmietnutá. V tejto súvislosti navyše dodal, že nemožno namietat premlčanie práva, ktoré by tým nejestvovalo, a ak sa premlčanie namieta, tak ten, kto tak robí, právo primárne uznáva. Ďalej podľa žalobcu súd mu svojim postupom uprel právo konať pred súdom v rámci dokazovania uplatneného nároku, keď mu znemožnil vykonať dokazovanie tzv. ústavným znaleckým posudkom. Takýto dôkaz sám hodlal vykonať pre protichodnosť dvoch znaleckých posudkov a avizoval, že k nemu pristúpi na pojednávaní dňa 01.10.2019, ibaže nedôvodne na poslednom pojednávaní od neho upustil. Čo sa týka znaleckého dokazovania tak znalecký posudok č. 29/2018 ním predložený mal rovnakú dôkaznú validitu ako znalecký posudok zo strany žalovaného. Z hľadiska ich dôkaznej hodnoty boli na rovnakej úrovni, a preto pre zistenie skutkového stavu, resp. pre odmietnutie záverov jedného, nemohli slúžiť údaje a zistenia z iného. Zároveň znalecký posudok žalovaného ani nemohol predstavovať akýsi kontrolný posudok, nakoľko na toto nebol ustanovený súdom. Správne sa malo preto postupovať tak, ako prvoinštančný súd zamýšľal, t.j. ústavného znaleckého posudku podľa § 207 ods. 3 C. s. p. Podľa žalobcu súčasne sa javí ako kontraproduktívne rozporovanie a vymenúvanie jednotlivých prvkov zo znaleckého posudku, keďže sa súd prvej inštancie zase nesprávne uchýlil k okolnosti straty dobromyseľnosti a s tým spojených aj následkov podľa § 130 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu dobromyseľnosť predstavuje subjektívnu psychickú kategóriu vedomia, s ktorou nemožno jednoducho narábať podľa toho ako udalosti, ktoré na jeho obsah vplyvajú, neskoršie dopadnú. Zjavne nesprávnou sa javí interpretácia súdu prvej inštancie, navzdory požiadavke odvolacieho rozhodnutia, keď celkom nie zrozumiteľne uvádza, že objektívne dôvody - uplatnené právo, ktoré bolo nakoniec právoplatne priznané „...muselo dobromyseľnosť prerušiť“. Presne takto súd dôvodil už v bode 34. rozsudku v prvom poradí. V podstate v tejto veci, kedy najskôr mohlo dôjsť k zmene povahy držby podľa jeho tvrdenia mohla byť iba právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 6C/549/00 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co 74/2011. Dovtedy iba jeho vlastnícke postavenie podporené zápisom v evidencii nehnuteľností tvorilo objektívne okolnosti. Navyše bol v tomto vlastnom vedomí podporovaný aj katastrálnou zásadou materiálnej publicity. Napríklad zmätočnosť napadnutého rozsudku ďalej demonštruje aj v bode 63. odôvodnenia, keď za právnu skutočnosť determinujúcu začiatok plynutia doby premlčania považuje právoplatne skončenie určovacieho sporu, avšak pri bodoch 65. či 66. už toto neplatí. Podľa žalobcu súd navyše napokon ani nevykonal žiadne dokazovanie k okolnostiam dobromyseľnosti u osôb oprávňujúcich konať za úpadcu v čase rozhodnom

pre odôvodnenie rozsudku. Nakoniec výrok o náhrade trov konania ako závislý od úspechu vo veci samej, musel logicky popri hlavnom výroku vo veci samej, odvolaním tiež napadnúť.

Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd po posúdení ním uvádzaných dôvodov, napadnutý rozsudok podľa § 389 C. s. p. zrušil a vec podľa § 391 C. s. p. vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 25.09.2020 navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 387 C.s.p. ako vecne správny potvrdil a aby zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Považoval za nesprávne úvahy a závery žalobcu vo vzťahu k posúdeniu dobromyseľnosti, resp. nedobromyseľnosti úpadcu v čase vynakladania nákladov na nehnuteľnosti. Podľa neho podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva, resp. doručenie takejto žaloby držiteľovi sa v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov považuje za skutočnosť, ktorá spôsobuje, že prípadná dobrá viera, resp. prípadná dobromyseľnosť držiteľa okamihom doručenia takejto žaloby zaniká. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 28.05.2003 sp. zn. 22Cdo 145/2003. V tomto prípade teda dobrá viera žalobcu - ak vôbec existovala od samého začiatku, o čom má dôvodné pochybnosti - zanikla dorúčením určovacej žaloby, ktorá bola kvalifikovane právne zdôvodnená a ktorá objektívne musela u úpadcu vyvolať pochybnosti o tom, že mu nehnuteľnosti patria. Žalobca tak minimálne od r. 2000 dobromyseľným a oprávneným držiteľom nehnuteľností nebol, ale naopak bol držiteľom neoprávneným. V súvislosti so zdôrazňovaním žalobcu ohľadom údajnej „dobrej viery“ úpadcu aj po podaní žaloby o určenie vlastníckeho práva na okresný súd zdôraznil, že tento v konaní rozhodol viackrát rozsudkom (zo dňa 06.04.2004, 12.04.2006, 06.05.2008 a 16.11.2010) a vždy to bolo v jeho prospech, teda tak, že určil, že on je vlastníkom nehnuteľností. Bolo tak aj v období r. 2007 až 2008, kedy úpadca podľa svojho tvrdenia nehnuteľnosti zhodnotil. Podľa žalovaného, pokiaľ súd dospel k záveru, že v čase vynaloženia nákladov bol úpadca nedobromyseľný a že bol neoprávneným držiteľom, tak takýto záver je plne namieste. Právne postavenie neoprávneného držiteľa je pritom upravené v § 131 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného ustanovenia je zjavné, že zákon neoprávnenému držiteľovi nielenže neposkytuje žiadnu právnu ochranu vo vzťahu k vlastníkovi veci, ale naopak, neoprávnenému držiteľovi ukladá len povinnosti, a to povinnosť vydať vec vlastníkovi, vydať plody a úžitky veci, ktoré oddelil od veci a má ich u seba a nahradiť škodu, ktorá vznikla vlastníkovi neoprávnenou držbou. Neoprávnený držiteľ má pritom voči vlastníkovi veci právo požadovať náhradu nákladov potrebných na údržbu a prevádzku veci, avšak tieto náklady si môže len odpočítať od nárokov vlastníka uvedených v § 131 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nemôže ich uplatniť samostatne. Na tom, že úpadca bol v čase vynakladania nákladov do nehnuteľností nedobromyseľný a že bol neoprávneným držiteľom nemení nič ani jeho odvolávanie sa na zásadu katastrálnej publicity. Žalovaný sa stotožnil so závermi súdu, podľa ktorých v prípade právnických osôb, nejestvuje psychický stav, vnútorné presvedčenie, že im vec patrí, preto môžu byť len držiteľmi, avšak nemôžu sa stať oprávnenými držiteľmi so všetkými zákonnými dôsledkami. Nesúhlasil ani s výtkou žalobcu, že súd nevykonal žiadne dokazovanie k okolnostiam dobromyseľnosti u osôb oprávňujúcich konať za úpadcu v čase rozhodnom pre odôvodnenie rozsudku, a to preto, že žalobca vykonanie takéhoto dôkazu nenavrhol. K tvrdeniu žalobcu, že súd sa s otázkou dobromyseľnosti, resp. nedobrovoľnosti úpadcu vysporiadal nesprávne, a že mu mal priznať nárok minimálne v sume 28.641,99 eur, pretože on vo vyjadrení zo dňa 25.07.2019 túto sumu údajne považoval za nespornú a že jeho obrana sa v tomto smere opierala iba o námietku premlčania, uviedol nasledovné: To, že jeho obrana sa vo vzťahu k sume 28.641,99 eur opierala len o námietku premlčania nie je pravda. Z jeho vyjadrenia zo dňa 25.07.2019 ako aj z prednesu na následne konanom pojednávaní vyplýva, že nárok žalobkyne považoval za nedôvodný aj v uvedenej časti (28.641,99 eur s príslušenstvom) okrem jeho premlčania aj z dôvodu, že žalobca stavebné úpravy realizoval ako neoprávnený (nedobromyseľný) držiteľ, a že v prípade stavebných úprav dotknutých nehnuteľností, realizovaných žalobcom, sa nejednalo o zmeny, ktoré by boli účelné, resp. z hľadiska zachovania uvedených nehnuteľností, ich hodnoty a ich funkčného určenia, objektívne nevyhnutné, a ktoré by viedli objektívne k zlepšeniu ich využiteľnosti. Žalovaný dal do pozornosti odvolacieho súdu aj to, že žalobca sa v podanom odvolaní otázke účelnosti vykonaných zmien prakticky vôbec nevenuje, resp. sa tejto otázke vyhýba. Ak by sme pripustili teoretickú úvahu, že úpadca by bol v čase vykonávania stavebných prác dobromyseľným držiteľom (čo však ako uviedol vyššie nebol), mal by nárok len na náhradu nákladov, ktoré na vec vynaložil účelne. Za účelne vynaložené pritom možno považovať len tie náklady, ktoré boli objektívne nevyhnutné z hľadiska zachovania uvedených nehnuteľností, ich hodnoty a ich funkčného určenia, a ktoré by viedli objektívne k zlepšeniu ich využiteľnosti. Žalobca existenciu žiadnych účelne vynaložených nákladov nepreukázal a dokonca ich ani len netvrdil. Pôvodný žalobca (úpadca)

v podanej žalobe vo vzťahu k údajnému zhodnoteniu uviedol, že „Nakoľko mali nehnuteľnosti v čase kúpy žalobcom charakter rozostavaných stavieb, musel ich žalobca za účelom ďalšieho hospodárskeho a podnikateľského využitia dostavať, čím došlo k ich zhodnoteniu“. Uvedené tvrdenie - ako bolo jednoznačne preukázané vykonaným dokazovaním - vôbec nezodpovedá skutočnosti, pretože v čase kúpy nehnuteľnosti pôvodným žalobcom bolo zdravotno-rehabilitačné stredisko dostavané, čerstvo skolaudované a plne funkčné a robiť v ňom akékoľvek stavebné úpravy nebolo ani potrebné, ani účelné. Po tom ako bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz, a teda do konania vstúpil správca konkurznej podstaty, žalobca sa k otázke účelnosti vynaložených nákladov nevyjadroval. Žalobca sa k tejto otázke nevyjadril napriek tomu, že súd ho v rámci doručeného predvolania na pojednávanie na deň 10.06.2015 vyzval, aby predložil všetky listiny preukazujúce investície do nehnuteľností, faktúry za vykonanie diela - stavebné práce, nákup materiálu ako aj stavebné denníky, ktoré by sa mali nachádzať v účtovníctve úpadcu. K tejto otázke sa nevyjadril ani napriek výzve súdu zo dňa 23.12.2015, doručenej jej splnomocnenému zástupcovi dňa 31.12.2015, ktorou výzvou ho vyzval, aby v lehote 60 dní presne a podrobne špecifikoval bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k nemu a zároveň, aby predložil úplnú stavebnú dokumentáciu vrátane stavebného denníka pri prestavbe nehnuteľností žalovaného, najmä aby špecifikoval a odôvodnil nevyhnutnosť prestavby objektu a zhodnotenie objektu ku dňu jeho vydania. Podaním došlým súdu dňa 29.02.2016 žalobca požiadal o predĺženie lehoty na predloženie dokumentácie, nakoľko sa táto nenachádza v jeho dispozícii a doposiaľ mu nebola poskytnutá ani od konateľov úpadcu, ktorí predmetnou dokumentáciou nedisponujú, nakoľko sa údaje nachádza v archíve spoločnosti Certifikovaná investičná a stavebná spoločnosť, s.r.o. o čom žalobca podľa jeho tvrdenia doposiaľ nemal vedomosť. Napriek tomu žalobca ani do ďalšieho pojednávania dňa 15.11.2016 žiadnu dokumentáciu súdu nepredložil a účelnosť, resp. nevhodnosť potreby prestavby objektu nijako nešpecifikoval ani neodôvodnil. Na ďalšom pojednávaní dňa 01.10.2019 po predbežnom právnom posúdení veci a vyjadrení súdu na doplnenie skutkových okolností, žalobca uviedol, že na zodpovedanie tejto otázky bude musieť vykonať dopyt ako správca konkurznej podstaty na úpadcu a k tejto skutočnosti sa môže vyjadriť. Uvedené pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že súd uložil žalovanému povinnosť predložiť rovnopisy alebo kópie stavebných povolení, projektovej dokumentácie vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam za účelom vyjadrenia žalobcu a žalovaného k účelnosti a nevyhnutnosti jednotlivých stavebných prác. Napriek tomu, že on si uloženú povinnosť splnil a napriek avizovanému vykonaniu dopytu na úpadcu sa však žalobca k otázke účelnosti o nevyhnutnosti stavebných prác vykonaných úpadcom ani v tomto štádiu konania nevyjadril. Napriek tomu on v tomto konaní od samého začiatku tvrdil, že zdravotno-rehabilitačné stredisko bolo v čase kúpy úpadcom dostavané, plne funkčné a skolaudované a že úpadca si predmetnú nehnuteľnosť len zvnútra prerobil na svoj obraz. Žalobca jeho uvedené tvrdenia nikdy nespochybnil a nepoprel. Tento nezaujal žiadne stanovisko ani k záverom súkromného znaleckého posudku č. 27/2019 vypracovaného D.. F. A., ani k jeho následným tvrdeniam o tom, že stavebné úpravy účelne vykonávať nebolo, že objekt v plnej miere spĺňal svoju funkciu aj bez vykonaných zmien. Žalobca závery znaleckého posudku nijako nespochybnil a jeho tvrdenia tiež vôbec nepoprel. Preto jeho skutkové tvrdenia musia byť v konaní považované za nesporné (§ 151 ods. 1 C. s. p.). Okrem toho on sa podrobne vyjadril vo vyjadrení zo dňa 25.06.2018 k znaleckému posudku znalca D.. P. G. č. 29/2018, ktorý bol predložený žalobcom v tom smere, že bol spracovaný bez vykonania ohliadky interiéru stavby, bez posúdenia stavu nehnuteľnosti pred vykonaním stavebných úprav, bez relevantnej technickej dokumentácie a len na základe nejakých nikde nezaznamenaných, neoverených a neoveriteľných ústnych informácií o údajnom rozsahu stavebných prác. Považoval preto znalecký posudok za nekvalifikovaný, nepreskúmateľný a pre toto konanie nepoužiteľný. Žalobca na jeho písomné vyjadrenie nijako nereagoval, žiadne z jeho skutkových tvrdení nepoprel. Rovnako nereagoval na znalecký posudok D. a to aj napriek tomu, že súd mu pre vyjadrenie k posudku ako aj navrhnutie iných dôkazov poskytol dostatočný časový priestor. Pokiaľ žalobca v odvolaní vytýkal súdu, že nepristúpil k nariadeniu znaleckého dokazovania vo vzťahu k výške zhodnotenia nehnuteľností znaleckým ústavom, k tomu žalovaný uviedol, že nie je pravda, že súd hodlal vykonať takýto dôkaz. Súd predmetné pojednávanie odročil len za účelom predloženia dokumentácie z jeho strany a následne za účelom vyjadrenia strán k účelnosti a nevyhnutnosti jednotlivých stavebných prác. Predmetné doklady, resp. požadovaná dokumentácia pritom mali len slúžiť (len) k tomu, aby sa žalobca vyjadril k otázke účelnosti vykonaných stavebných úprav. Za takéhoto stavu bol postup súdu s ohľadom na kontradiktórnosť konania a s prihliadnutím na zásadu sudcovskej koncentrácie konania plne dôvodný a správny. Žalovaný sa tiež nestotožnil s tvrdeniami žalobcu v odvolaní, že súd nerešpektoval rovnosť strán sporu, že sa nedôvodne a zaujato priklonil len k jeho prospech a že žalobcovi uprel právo konať pred súdom v rámci dokazovania. Podľa neho obidve sporové strany mali rovnaké možnosti uplatňovať v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania všetky prostriedky procesného útoku, resp. procesnej obrany a súd pristupoval

k obidvom sporovým stranám objektívne a rovnako. Do akej miery žalujúca a žalovaná strana uplatnenie prostriedkov procesného útoku, resp. procesnej obrany využila, resp. do akej miery boli v konaní aktívni, resp. pasívni, bolo len na každej zo sporových strán. Ďalej mal za to, že na zrušenie napadnutého rozsudku z jeho vecnej správnosti, ako to navrhuje žalobca, nie je daný žiadny dôvod. Okrem toho poukázal aj na ust. § 390 C. s. p., ktoré žalobcom navrhované zrušenie rozsudku okresného súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie výslovne vylučuje.

4. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu v reakcii na vyjadrenie žalovaného (replike) zo dňa 26.10.2020 uviedol, že predovšetkým žalovaný až teraz vo svojom vyjadrení popiera ním do konania nastolenú sumu 28.641,99 eur, ktorú on uviedol po vlastnom porovnaní znaleckých posudkov a teraz ju považuje za spornú. Navyše práve touto hodnotou argumentačne podoprel svoje protitvrdenie voči jeho znaleckému posudku, ktorý mal zohľadniť aj ním namietané prvky ako neúčelné. Potom podľa žalobcu, v tomto minimálnom rozsahu sa stala táto časť predmetu sporu o 28.641,99 eur nespornou, a preto v tomto rozsahu nemal súd prvej inštancie žalobu zamietat', najmä ak iná vznesená námietka (premlčania) už bola prvoinštančným súdom skoršie správne odmietnutá. Súdu už nič nebránilo k tejto nesporne zistenej výške zhodnotenia vhodne aplikovať napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. R 26/1975 a aspoň v tomto nespornom rozsahu žalobe vyhovieť, čo je nepochybne podstatná vada napadnutého rozsudku. Ďalej sa žalobca ohradil voči nepravdivému tvrdeniu, že v konaní nepoprel namietanú neúčelnosť, a preto sa z jeho pohľadu javí ako nesporné, že investície sa vynaložili kvázi neúčelne. Uviedol, že v celom konaní považuje celkovú investíciu do nehnuteľností skutkovo vykonanú, a to bez ohľadu na hodnotenie povahy jej výsledku žalovaným. Navyše takéto hodnotenie, teda akú povahu mala investícia je jednak subjektívne, ale najmä nemá rozmer skutkového tvrdenia ako takého. Podľa neho táto otázka účelnosti nie je vôbec rozhodná. Napokon štylizácia žalovaného ako toho, ktorý mal stratit' na svojich právach vyznieva nemiestne, a hoci súd prvej inštancie priznal a umožnil žalovanému dostať sa k majetku, ktorý bol ním zhodnotený, nateraz bez akejkoľvek reparácie tohto zhodnotenia, odporuje zásade spravodlivého usporiadania právnych vzťahov strán sporu. Poukázal preto na to, že voči obrane žalovaného musí pôsobiť generálny korektív dobrých mravov (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorý stojí nad všetkými námietkami žalovaného.

5. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu v duplike zo dňa 11.11.2020 považoval za nepravdivé, že sumu 28.641,99 eur popiera až teraz vo vyjadrení k odvolaniu. Poprel ju hneď po vypracovaní znaleckého posudku znalca D. vo vyjadrení zo dňa 25.07.2019. Čo sa týka účelnosti, resp. neúčelnosti vykonaných stavebných úprav, naďalej trval na tom, že zdravotno-rehabilitačné stredisko bolo v čase kúpy úpadcom dostavané, plne funkčné a skolaudované a že úpadca si predmetnú nehnuteľnosť len zvnútra prerobil na svoj obraz. Tiež na tom, že jeho tvrdenia o neúčelnosti vykonaných stavebných úprav žalobca nikdy nespochybnil a nepoprel. Zotrval na svojom stanovisku, že za účelne vynaložené možno považovať len tie náklady, ktoré boli objektívne nevyhnutné z hľadiska zachovania uvedených nehnuteľností, ich hodnoty a ich funkčného určenia a ktoré by viedli objektívne k zlepšeniu ich využiteľnosti. Odmietal aj tvrdenia žalobcu o odpore zásady spravodlivého usporiadania právnych vzťahov strán sporu. Mal za to, že on vznik „celej právnej situácie“ nezavinil ale takýto stav zavinili tretie osoby, resp. podľa všetkého pravdepodobne X. ako bývalý spoločník a konateľ spoločnosti Boží dar, s.r.o., ktorý s najväčšou pravdepodobnosťou využil a zneužil dôverčivosť a naivitu jeho bývalého starostu P. B., zabezpečil uskutočnenie vkladu „záložnej zmluvy“ do katastra nehnuteľností a následne i čerpanie úveru. Pôvodný žalobca pritom o „pozadí“ celej tejto kauzy vedel od samého začiatku. S ohľadom na všetky tieto súvislosti mal za to, že dovolávanie sa „dobrých mravov“ zo strany žalobcu nemožno akceptovať.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

7. V preskúmvanej veci sa žalobca na žalovanom domáhal zaplata sumy 413.968,36 eur spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 13.11.2012 do zaplata. Po súdom pripustenej zmene žaloby sa žalobca domáhal na žalovanom zaplata sumy 530.147,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 431.968,36 eur od 13.11.2012 do zaplata a úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 116.178,72 eur od 09.03.2015 do zaplata, ktorú žalobu súd

napadnutým rozsudkom zamietol. Uplatnený nárok pozostával jednak zo sumy 413.968,36 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a jednak zo sumy 116.178,72 eur z titulu vrátenia kúpnej ceny za založené predané nehnuteľnosti. Okresný súd rozsudkom č. k. 14C/53/2014-175 zo dňa 15.11.2016 žalobu zamietol. Žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu. V dôsledku podaného odvolania žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 8Co/194/2017-227 zo dňa 30.11.2017 rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol, a to do časti sumy 116.178,72 eur s príslušenstvom potvrdil. Do časti sumy 413.968,36 eur s príslušenstvom a vo výroku o trovách konania rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že jeho závery považoval za čiastočne nepreskúmateľné. Nebolo zrejme aké dôvody viedli súd pri posudzovaní tohto nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v zhodnotení nehnuteľností k obdobnému právnomu hodnoteniu ako pri vydržaní nehnuteľností a teda v súvislosti s dobromyseľnosťou (dobrou vierou) a jej prerušením. Nebolo tiež vysvetlené prečo súd nepovažoval za rozhodujúce nadobudnutie právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Čadca vo veci sp. zn. 6C/549/00, ktorým bolo určené, že vlastníkom je žalovaný a teda s tvrdením žalobcu sa súd nevysporiadal. Taktiež ani poukazovaním žalobcu na to, že jeho vlastnícke právo bolo podporované aj katastrálnou zásadou publicity. Odvolací súd preto závery okresného súdu v tomto smere nepovažoval za právne úplné a tak dostatočne odôvodňujúce pre rozhodnutie, ktorým žalobu v tejto časti zamietol. Nepovažoval tiež za správny postup súdu vzhľadom na to, že žalobca v konaní predložil znalecký posudok pričom po zmene právnej úpravy C. s. p. mienil predložiť súkromný znalecký posudok v zmysle § 209 C. s. p. s odvolávaním sa na potrebu príspevia súdu k jeho predloženiu s ohľadom na zabezpečenie prístupu do objektu, ktorý sa nachádza vo vlastníctve žalovaného. Súd návrh na vykonanie znaleckého dokazovania zamietol. Nerozhodol však o dôkaze, ktorým bol navrhnutý súkromný znalecký posudok a preto postup súdu nebol pre žalobcu zrejmy ani z prejednávania veci a napokon nevyplýval ani z odôvodnenia rozhodnutia.

8. Okresný súd napadnutým rozsudkom v druhom poradí žalobu žalobcu zamietol.

9. Podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 C. s. p. v spojení s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok a v zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho stupňa. Okrem toho sa v konaní pred súdom prvej inštancie nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ust. § 380 ods. 2 C. s. p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

11. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C. s. p.) zaoberal sa pri posudzovaní veci iba jeho tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

12. Žalobca v odvolaní v prvom rade poukazoval na to, že z opakovaného dokazovania zostal predmet konania, minimálne v rozsahu 28.641,99 eur nesporným, pretože žalovaný vo vyjadrení zo dňa 25.09.2019 túto sumu považoval za nespornú, pokiaľ išlo o porovnanie hodnôt z oboch súkromných znaleckých posudkov a súd ju mal preto aspoň v tomto rozsahu priznať. Podľa odvolacieho súdu správne ide o vyjadrenie zo dňa 25.07.2019 (č.l. 298 spisu). Z obsahu tohto však nevyplýva, že by žalovaný výslovne uviedol súhlasné akceptovanie zhodnotenia dotknutých nehnuteľností v rozsahu

28.641,99 eur. Tento len pripúšťa, že ak by k tomu došlo tak s poukazom na ním predložený súkromný znalecký posudok č. 27/2019 znalca D.. F. A. v uvedenom rozsahu a nie v rozsahu, ktorý zodpovedá rozdielu hodnôt dotknutých nehnuteľností, ako ich stanovil žalobcom objednaný znalec D.. P. G. v jeho znaleckom posudku č. 29/2018. Naviac následne uviedol, že napriek uvedenému naďalej tvrdí, že žaloba je nedôvodná v celom rozsahu z dôvodu premlčania a tiež z dôvodu, že v prípade stavebných úprav dotknutých nehnuteľností, realizovaných pôvodným žalobcom sa nejednalo o zmeny, ktoré by boli účelné, resp. z hľadiska zachovania uvedených nehnuteľností, ich hodnoty a ich funkčného určenia objektívne nevyhnutné a ktoré by viedli objektívne k zlepšeniu ich využiteľnosti a napokon z dôvodu, že ich tento realizoval ako neoprávnený (nedobromyseľný) držiteľ. Okrem toho samotný žalovaný aj na pojednávaní dňa 07.07.2020 uviedol: „Osobitne máme za to že tvrdenia a závery znalca D.. G. sme vyvrátili, nakoniec svedčí o tom aj skutočné tvrdenie znalca D.. A., tento stanovil prípadné možné zhodnotenie na sumu 28.641,99 eur, ale aj s týmto nesúhlasíme“. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažoval námietku žalobcu za dôvodnú.

Ďalej žalobca v odvolaní vytýkal súdu jeho postup keď mu v rámci dokazovania znemožnil vykonať dokazovanie tzv. ústavným znaleckým posudkom v zmysle ust. § 207 ods. 3 C. s. p. K uvedenému odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd sa s dôkazným návrhom zaoberal a v bode 55. odôvodnenia rozsudku uviedol dôvody, ktorého ho k jeho zamietnutiu viedli čo je v súlade s § 220 ods. 2 C. s. p. So záverom prezentovaným okresným súdom sa odvolací súd stotožnil. Dodáva, že podľa § 207 ods. 3 C. s. p. ustanovenie znaleckého ústavu je prípustné len v obzvlášť závažných prípadoch vyžadujúcich si osobitné vedecké posúdenie alebo ak závery znalcov sú v zrejmom rozpore. Žalobca po tom ako dňa 31.07.2019 prostredníctvom splnomocneného zástupcu obdržal súkromný znalecký posudok vyhotovený D. predložený žalovaným na tento reagoval len na pojednávaní dňa 01.10.2019 a to tak, že uviedol: „Vzhľadom na rozdielnosť súkromných znaleckých posudkov navrhuje, aby vo veci bol ustanovený na odstránenie rozporov Ústav súdneho inžinierstva“. Čiže bez toho, aby tieto rozpory v rámci návrhu označil.

Napokon žalobca v odvolaní považoval tiež za nesprávnu interpretáciu súdu ohľadom nedobromyseľnosti držby z jeho strany v čase vykonanie stavebných úprav. Podľa odôvodnenia rozsudku okresný súd vo veci zaujal právny záver, že v čase zhodnotenia veci nebol a nemohol byť žalobca dobromyseľný pri prestavbe veci, pretože doručením žaloby vedel, že jeho vlastníctvo je spochybnené, o vlastníctvo je vedený spor, a teda mohol dôvodne predpokladať, že investuje (môže investovať) do cudzej veci. Nemohol byť preto bez pochybností považovaný za dobromyseľného vlastníka. Podľa odvolacieho súdu s poukazom na ustálenú judikatúru zaniká dobrá viera vo chvíli, keď sa oprávnený držiteľ akýmkoľvek spôsobom dozvie o skutočnostiach, ktoré u neho objektívne musia vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec podľa práva patrí. K zániku dobrej viery nie je preto ani nutné, aby vlastník podal proti držiteľovi žalobu, a ak ju podá, nie je nevyhnutné, aby konanie riadne pokračovalo. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 1/2015 z 09.03.2016 vyplýva všeobecne formulovaný právny záver podľa ktorého samotné písomné oznámenie vlastníka oprávnenému držiteľovi stačí k vyvráteniu jeho dobrej vôle. Taktiež z uznesenia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo 4200/2014 z 22.01.2015, sp. zn. 22Cdo 296/1998 z 30.11.1999 vyplýva, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu k strate dobrej viery oprávneného držiteľa dochádza už doručením (súdom) žaloby vlastníka o určenie vlastníckeho práva oprávnenému držiteľovi, pričom nie je možné spojovať koniec oprávnenej družby až s právoplatnosťou rozsudku vo veci samej. Aj vzhľadom na uvedené žalobcovi ani podľa odvolacieho súdu dobrá viera nemohla svedčiť. Za nedôvodnú považoval aj námietku žalobcu ohľadom nevykonania žiadneho dokazovania k okolnostiam dobromyseľnosti nakoľko tento v tomto smere žiadne dokazovanie ako vyplýva z obsahu spisu nenavrhol.

Pokiaľ sa žalobca dovoľáva „dobrých mravov“ uvedené uvádza až v reakcii na vyjadrenie žalovaného (replike) a teda nie v odvolaní v rámci uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 3 C. s. p.).

13. Vzhľadom na uvedené námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu potvrdil a to vrátane výroku o trovách konania založeného na zásade úspechu žalovaného v spore (§ 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p.).

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný a to v celom rozsahu a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) - 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).